

Smluvní ujednání obsažené ve všeobecných obchodních podmínkách o právu poskytovatele služeb elektronických komunikací aktivovat účastníkovi v případě nepřenesení čísla z důvodů, jež nejsou na straně poskytovatele služeb elektronických komunikací, telefonní číslo z vlastního číselného rozsahu, je v rozporu se zásadami ochrany spotřebitele, a tedy neplatné.

(dle rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 21. 1. 2014, čj. ČTÚ-89 460/2013-603)

Věc: Určení platnosti vzniku smluvního vztahu

Z odůvodnění:

Dne 4. 5. 2012 podala paní **A. R.** (dále jen „navrhovatelka“), k Českému telekomunikačnímu úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“), návrh na zahájení správního řízení podle § 142 správního řádu ve sporu mezi ní a společností **TCR a.s.** (dále jen „odpůrce“).

Navrhovatelka uvedla, že dne 3. 10. 2011 uzavřela s obchodním zástupcem odpůrce Objednávku služeb č. XXXXXX s přenesením telefonního čísla XXX XXX XXX (dále jen „Smlouva“). K přenosu čísla nedošlo ani po měsíci od uzavření smlouvy, proto navrhovatelka přistoupila na nabídku svého dosavadního poskytovatele služeb a uzavřela s ním závazek. Dne 28. 12. 2011 obdržela navrhovatelka sms od odpůrce, kde ji tento oznámil, že ji aktivoval nové telefonní číslo ze svého číselného rozsahu. Navrhovatelka se obrátila na obchodního zástupce odpůrce, který nebyl schopen vzniklou situaci vysvětlit, proto se dohodl s navrhovatelkou na vrácení mobilního telefonu a SIM karty, jež navrhovatelka převzala při podpisu smlouvy dne 3. 10. 2011. Následně odpůrce vše navrhovatelce poštou vrátil zpět. Navrhovatelka trvá na neplatnosti smlouvy, jejímž předmětem bylo přenesení čísla, k němuž nedošlo. Z toho důvodu nevznikl smluvní vztah mezi navrhovatelkou a odpůrcem. Navrhovatelka přiložila k návrhu kopie e-mailové korespondence mezi ní a odpůrcem, kopii smlouvy a kopii dotazu na Český telekomunikační úřad ze dne 2. 2. 2012.

Odpůrce ve svém vyjádření uvedl, že s navrhovatelkou uzavřel smlouvu s přenesením čísla. Jelikož z důvodů, které nebyly na straně odpůrce, k přenesení čísla nedošlo, byl odpůrce oprávněn do 3 měsíců od uzavření smlouvy aktivovat navrhovatelce číslo z vlastního číselného rozsahu, a to v souladu s Obchodními podmínkami Přenesení čísla (dále jen „OPPČ“), jež tvoří nedílnou součást smlouvy, jejímž podpisem s nimi navrhovatelka bez výhrad souhlasila. Odpůrce postupoval v souladu s uzavřenou smlouvou a OPPČ, aktivoval číslo ze svého číselného rozsahu, proto byl i následně oprávněn účtovat navrhovatelce ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací.

Správní orgán I. stupně požádal o vyjádření původního poskytovatele služeb, kterým byla společnost T., a.s., která ve svém vyjádření uvedla, že objednávka přenesení čísla nebyla zákazníkem řádně autorizována. Výpověď účastnické smlouvy mezi ním a navrhovatelkou z důvodu žádosti o přenesení čísla XXX XXX XXX neneviduje.

Po provedení dokazování a zhodnocení zjištěných skutečností správní orgán I. stupně vydal dne 21. 8. 2013 rozhodnutí čj. ČTÚ-79 633/2012-637/XVI. vyř. - BaR, kterým ve výroku I. návrhu v celém rozsahu nevyhověl. Ve výroku II. se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení. K výroku I. správní orgán I. stupně uvedl, že má za prokázané, že navrhovatelka svým podpisem smlouvy stvrdila, že OPPČ tvoří nedílnou součást smlouvy, byla s nimi řádně seznámena a s jejich zněním bez výhrad souhlasí. Navrhovatelka dle podkladů ve správním spise řádně neautorizovala přenesení čísla u původního poskytovatele služeb, ani u něj nepodala platně výpověď účastnické smlouvy, čímž neprovedla potřebné úkony k přenesení čísla. Vzhledem k tomu, že přenesení čísla nebylo uskutečněno z důvodů, které nebyly na straně odpůrce, postupoval odpůrce v souladu s OPPČ a aktivoval navrhovatelce SIM kartu s telefonním číslem z vlastního číselného rozsahu. Náhrada nákladů řízení nebyla přiznána žádnému z účastníků, jelikož navrhovatelka nebyla ve věci úspěšná a odpůrce náhradu nákladů řízení nepožadoval, ani ze správního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady vznikly.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2013, čj. ČTÚ-79 633/2012-637/XVI. vyř. – BaR (dále jen „napadené rozhodnutí“), podala navrhovatelka v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém napadá rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu. Navrhovatelka nesouhlasí se závěrem, k němuž dospěl správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí. Navrhovatelka namítá, že nebyla pracovníkem odpůrce správně poučena o tvaru autorizační sms k přenesení telefonního čísla. Navrhovatelka se opakovaně odpůrce i původního poskytovatele služeb marně dotazovala na stav přenesení čísla. Navrhovatelka trvá na tom, že o možnosti přiřazení jiného telefonního čísla před podpisem smlouvy nevěděla a neměla možnost se s ní seznámit. V případě, že by o této možnosti věděla, smlouvu by nepodepsala. Požadavkem navrhovatelky bylo zachování telefonního čísla. Navrhovatelka dále tvrdí, že OPPČ nebyly součástí smlouvy, jelikož je neobdržela při podpisu v písemné podobě. Dostupnost, resp. odkaz na internetové stránky odpůrce pokládá za neprůkazné a popírající ochranu spotřebitele jakožto slabší smluvní strany. Odpůrce neprokával, že navrhovatelka při podpisu smlouvy obdržela i OPPČ. Odpůrce pouze prokázal, že byla navrhovatelka seznámena s jejich existencí, nikoliv s obsahem. Navrhovatelka uvádí, že smlouva byla bez sankcí s pracovníkem odpůrce dne 5. 1. 2012 zrušena. Navrhovatelka požaduje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Správní orgán I. stupně vyzval odpůrce dopisem ze dne 11. 9. 2013 k vyjádření se k rozkladu. Odpůrce se vyjádřil dopisem ze dne 17. 9. 2013. Odpůrce odkazuje na svá předchozí vyjádření, přičemž neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Odpůrce se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně. Důvody nepřenesení čísla nebyly na straně odpůrce, ale na straně navrhovatelky. Stanovisko odpůrce zůstává neměnné.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup dle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura) a dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem. Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady ČTÚ.

Na základě podaného rozkladu byl v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále v souladu s § 141 odst. 9 správního řádu správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu. K rozkladu navrhovatelky uvádím následující.

Po posouzení předmětné věci s ohledem na rozklad navrhovatelky, je třeba konstatovat, že rozklad je důvodný a že správní orgán I. stupně nerozhodl správně, když návrhu nevyhověl.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*

Navrhovatelka se v tomto správním řízení domáhá určení neplatnosti smlouvy mezi ní a odpůrcem. Ze správního spisu vyplývá, že smluvní strany uzavřely dne 3. 10. 2011 smlouvu, jejímž předmětem bylo přenesení telefonního čísla XXX XXX XXX od jiného poskytovatele služeb k odpůrci a nastavení služeb elektronických komunikací k této telefonní stanici. Z podkladů ve správním spise vyplývá, že smlouva odkazuje na OPPČ. Přijetí OPPČ, seznámení se s nimi a bezvýhradný souhlas s nimi navrhovatelka stvrdila podpisem smlouvy. Dle § 273 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), *část obsahu smlouvy lze určit také odkazem na všeobecné obchodní podmínky vypracované odbornými nebo zájmovými organizacemi nebo odkazem na jiné obchodní podmínky, jež jsou stranám uzavírajícím smlouvu známé nebo k návrhu přiložené.* V OPPČ je v bodě 2. na závěr stanoveno, že *„pokud zájemce uzavřel při procesu přenesení čísla s TMCZ Účastnickou smlouvu na dobu určitou a přenesení čísla nebylo uskutečněno a nejsou-li důvody nepřenesení čísla na straně TMCZ, má TMCZ právo aktivovat zájemci SIM kartu s telefonním číslem z vlastního číselného rozsahu, a to nejpozději do 3 měsíců od podpisu formuláře Objednávka služeb. Nové telefonní číslo oznámí TMCZ účastníkovi nejpozději v den aktivace formou SMS. Závazkový vztah z uzavřené Účastnické*

smlouvy platí v plném rozsahu bez ohledu na změnu telefonního čísla. SIM karta je aktivována ke dni přenesení čísla.“

Ustanovení § 52 občanského zákoníku stanoví, že (1) Spotřebitelskými smlouvami jsou smlouvy kupní, smlouvy o dílo, případně jiné smlouvy, pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel. (2) Dodavatelem je osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. (3) Spotřebitelem je fyzická osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

Dle § 56 odst. 1 občanského zákoníku spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

Dle § 55 odst. 2 a 3 občanského zákoníku ujednání ve spotřebitelských smlouvách podle § 56 jsou neplatná. V pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější.

Dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3512/2011, ze dne 11. 11. 2013 „uplatnění obchodních podmínek není neomezené, naopak právní úprava stanovuje základní limity. Pro spotřebitelské smlouvy platí, že nesmějí pod hrozbou absolutní neplatnosti dle ustanovení § 56 občanského zákoníku obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Podle demonstrativního výčtu obsaženého v odstavci druhém pod písmenem g) se za takové ustanovení považují mimo jiné ujednání, s nimiž se spotřebitel neměl možnost seznámit před podpisem smlouvy, což budou typicky právě obchodní podmínky, s nimiž se spotřebitel před podpisem smlouvy neměl možnost seznámit. Podobně je tomu i v obchodněprávních vztazích, neboť dle ustanovení § 273 obchodního zákoníku lze uplatnit odkaz na obchodní podmínky jedné ze smluvních stran pouze za předpokladu, že je na použití těchto obchodních podmínek ve smlouvě odkazováno (tzv. včleňovací doložkou) a že zároveň jsou smluvním stranám známé nebo jsou k návrhu smlouvy přiložené, a to v okamžiku akceptace smlouvy. Tyto závěry podporují i závěry právní vědy. Současná právní doktrína uvádí k obchodním podmínkám následující: "Základním předpokladem přijetí všeobecných obchodních podmínek oblátem je zahrnutí těchto všeobecných obchodních podmínek do návrhu. K tomu může dojít několika způsoby. Zřejmě bezrozporným je zopakování celého jejich textu, např. ve formuláři smlouvy. V takovém případě není pochyb, že souhlas obláta zahrnuje i všeobecné obchodní podmínky. Z hlediska technického dochází v praxi spíše k případům, kdy smlouva činí svou součástí všeobecné obchodní podmínky formou odkazu na ně. Má-li se však jejich závaznost pro daný právní vztah odvíjet od souhlasu smluvních stran, pouhý odkaz nestačí. Musí k němu přistoupit seznámení se s jejich obsahem. Jestliže byl oblát s obsahem podmínek před uzavřením smlouvy seznámen, není podstatné jakým způsobem, zda k tomu došlo v souvislosti s

uzavíráním konkrétní smlouvy, či již dříve v souvislosti s uzavíráním podobné smlouvy." [Milan Hulmák., *Uzavírání smluv v civilním právu*, 1. vydání, Praha 2008, 203 s. ISBN 978-80-7400-062-1. s. 64]. K tomu je vhodné dodat, že jak podnikatel, tak spotřebitel musí mít adekvátní možnost se s obsahem obchodních podmínek seznámit, to ovšem neznamená, že tak skutečně učiní. I když je spotřebitelům přiznána vyšší právní ochrana pro jejich fakticky slabší postavení, nedochází tím k úplnému potlačení starořímské zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náležejí bdělým). V praxi se samozřejmě může jevit otázkou, koho tíží důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění podmínek pro aplikaci obchodních podmínek. Soudní judikatura již v devadesátých letech v této souvislosti dospěla k závěru, že "obchodní podmínky, na které ve smyslu § 273 odst. 1 Obchodního zákoníku smlouva odkazuje a jež jsou k ní připojeny nebo jsou smluvním stranám známy, nemusí být samostatně podepisovány účastníky smluvního vztahu. V pochybnostech však musí ten, kdo se jich dovolává, prokázat, že byly ke smlouvě připojeny anebo že byly druhé straně známy" (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 2. 1998, sp. zn. 5 Cmo 318/97, publikováno v soudních rozhledech 10/1998, str. 259). Tento právní výklad byl následně přijat právní naukou (například Bejček, J., Eliáš, K., Raban P. a kol. *Kurs obchodního práva. Obchodní závazky*. 4. vyd. Praha : C. H. Beck, 2007, 585 s. ISBN 978-80-7179-781-4. s. 60, marg. č. 111.) a je akceptován i obecnými soudy (například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. 32 Cdo 3183/2012). Jestliže tento výklad platí pro obchodněprávní vztahy, které obecně vykazují vyšší míru dispozitivnosti, tím spíše musí platit i pro spotřebitelské vztahy regulované částí první, hlavou pátou občanského zákoníku. Shrňme-li výše uvedené, samotný podpis pod tzv. včleňovací klauzulí pro uplatnění obchodních podmínek sám o sobě nepostačuje, nýbrž je třeba, aby zároveň byl naplněn i druhý předpoklad, tedy známost smluvních podmínek či jejich přiložení. Důkazní břemeno prokázání naplnění uvedených předpokladů přitom leží na osobě, která se ustanovení obchodních podmínek dovolává. Ze správního spisu vyplývá, že navrhovatelka sice smlouvu odkazující na OPPČ podepsala, avšak již není ve správním spise podloženo, zda byla fakticky s OPPČ před podpisem smlouvy pracovníkem odpůrce seznámena. Tvrzení navrhovatelky naopak její seznámení s OPPČ před podpisem smlouvy nepotvrzuje. Dovolává-li se odpůrce platnosti OPPČ jako součásti smlouvy, leží důkazní břemeno na něm, aby prokázal, že navrhovatelku s OPPČ seznámil. Jak jsem již uvedl, ve správním spise žádné podklady prokazující tuto skutečnost nejsou, nutno tedy konstatovat, že odpůrce neunesl v tomto směru důkazní břemeno.

Dále je vhodné posoudit i platnost ujednání v bodě 2. na závěr v OPPČ. Z podkladů ve správním spise jednoznačně vyplývá, že úmyslem navrhovatelky bylo uzavřením smlouvy s odpůrcem přenesení telefonního čísla od jiného poskytovatele služeb k odpůrci, tj. zachování telefonního čísla navrhovatelce a změna poskytovatele služeb elektronických komunikací. Odpůrce ani tuto skutečnost nijak nerozporuje.

Dle § 1753 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014, *ustanovení obchodních podmínek, které druhá strana nemohla rozumně očekávat, je neúčinné, nepřijala-li je tato strana výslovně; k opačnému ujednání se nepřihlíží. Zda se jedná o takové ustanovení, se posoudí nejen vzhledem k jeho obsahu, ale i ke způsobu jeho vyjádření.* Avšak dle § 3028 odst. 2 téhož zákona *Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.* V tomto případě je tedy nutno věc posoudit dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a obchodního zákoníku.

Z vyjádření navrhovatelky jednoznačně vyplývá, že prioritou a hlavním požadavkem při uzavření smlouvy bylo zachování telefonního čísla. Z toho důvodu požádala i o přenesení čísla od opouštěného poskytovatele služeb k odpůrci. Je nepochybné, že ji k tomu vedl i ekonomický zájem, tj. výhodnější nabídka cen za služby elektronických komunikací, což je nutné rovněž zohlednit.

Smyslem přenesení telefonního čísla je umožnit účastníkům telefonních stanic přecházet (a to i opakovaně) mezi jednotlivými poskytovateli služeb elektronických komunikací bez nutnosti neustále měnit telefonní číslo. Uzavírá-li účastník s novým poskytovatelem služeb elektronických komunikací účastnickou smlouvu, jejíž součástí je i ujednání o přenesení telefonní čísla od opouštěného poskytovatele služeb elektronických komunikací k novému, očekává takový účastník zcela oprávněně a v dobré víře, že v případě, že z jakéhokoliv důvodu nedojde k přenesení telefonního čísla od opouštěného poskytovatele služeb elektronických komunikací k novému, nebyla účastnická smlouva uzavřená s novým poskytovatelem služeb zcela naplněna, není perfektní, a pro smluvní strany není takto uzavřená účastnická smlouva závazná. Z logiky věci vyplývá, že již při uzavření účastnické smlouvy je účastník v dobré víře a jakékoliv ujednání, které není ani součástí vlastní smlouvy, nýbrž všeobecných obchodních podmínek, v tomto případě OPPČ, je pro účastníka překvapující a znamenající pro něho újmu, když je účastník nucen po nějakou dobu užívat a hradit ceny za služby elektronických komunikací ke dvěma či dokonce více telefonním stanicím, aniž by měl při uzavírání účastnické smlouvy takový záměr.

Ústavní soud dále ve výše citovaném nálezu uvádí následující. *„V pozitivním právu se ochrana spotřebitele promítá například do podoby vyšší informační povinnosti dodavatele, do práva spotřebitele odstoupit od smlouvy, do podoby zákazu některých ujednání ve spotřebitelských smlouvách či do podoby příkazu v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv vykládat pro spotřebitele nejpříznivěji (srov. § 51 a násl. občanského zákoníku). Princip autonomie vůle a princip rovnosti je doplňován a korigován principem ekvity či spravedlnosti. Zcela jasně je to patrné na ustanovení § 56 odst. 1 občanského zákoníku,*

kde je uvedeno, že spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Zde uvedený pojem "dobrá víra" (dále též "zásada poctivosti") je nutno vykládat v jeho objektivním slova smyslu, tudíž se blíží pojetí "dobrých mravů", případně pojetí "poctivého obchodního styku" a v pojetí nového občanského zákoníku je tento pojem obsažen v imperativu "každý má povinnost jednat v právním styku poctivě" (srov. § 6 NOZ a důvodovou zprávu k tomuto ustanovení). Výklad pojmu "dobré víry" jako projevu principu ekvity podporuje i článek 3 odst. 1 směrnice Rady č. 93/13/EHS, který byl právě do § 56 občanského zákoníku implementován. V tomto ustanovení je uvedeno, že smluvní podmínka, která nebyla individuálně sjednána, je považována za nepřiměřenou, jestliže v rozporu s požadavkem přiměřenosti způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele. Ústavní soud připomíná, že již několikrát zásadu "poctivosti" v oblasti ochrany spotřebitele aplikoval, a to ve formě tzv. principu důvěry. Důvěru je třeba pokládat za elementární kategorii sociálního života. Jednak vyjadřuje vnitřní postoj odrážející eticky odůvodněné představy a očekávání jednotlivých členů společnosti a z druhé strany je výrazem principu právní jistoty, který představuje jednu z faset materiálně, tj. hodnotově, chápaného právního státu, jehož ústavně normativní výraz je obsažen v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR. Naznačená konkretizace principu právního státu je oním principem, který působí na straně stěžovatele a proti principu autonomie vůle, kterého se dovolávají obecné soudy. Je pak primárně úkolem obecných soudů najít praktickou konkordanci mezi oběma protikladně působícími principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti." [obdobně náleží Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)]. Ve spotřebitelském právu je dodavatel ve fakticky výhodnějším postavení, neboť má odbornou převahu nad spotřebiteli, kterým své služby poskytuje. A proto kromě omezení vyplývajících z výše uvedeného principu rovnosti prostředků lze od dodavatele také očekávat (případně i vyžadovat), že se ve vztahu ke spotřebiteli bude chovat v obecné poloze poctivě. Nepostupuje-li tímto způsobem, zpronevěří se důvěře druhého účastníka smluvního vztahu v poctivost svého jednání, a takovému nepoctivému jednání nelze poskytnout právní ochranu [srov. § 265 obchodního zákoníku nebo § 6 nového občanského zákoníku]. Je třeba zdůraznit, že obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu." Za takové ujednání lze beze sporu považovat i ujednání v bodě 2. OPPČ. Nad rámec uvádím,

že takové ujednání využívá ze všech velkých poskytovatelů na trhu elektronických komunikací pouze odpůrce, z čehož lze i usuzovat, že takové ujednání nelze považovat za běžné a obvyklé.

Ve světle výše uvedeného proto konstatuji, že ujednání v bodě 2. OPPČ o právu odpůrce aktivovat v případě nepřenesení čísla z důvodů, jež nejsou na straně odpůrce, telefonní číslo z vlastního číselného rozsahu, shledávám podle § 55 odst. 2 a § 56 odst. 1 občanského zákoníku za neplatné. Pakliže by odpůrce prokázal, že navrhovatelku před podpisem smlouvy seznámil s OPPČ, nemělo by to vliv na posouzení neplatnosti ujednání v bodě 2. OPPČ.